

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Missionsförbundet

ILLUSTRERAD TIDNING

för Svenska Missionsförbundets yttre mission

15 April 1912

Redaktion:
WILH. SJÖHOLM :: J. E. LUNDAHL

Nr 8. Årg. 30

Missionsintresset i våra församlingar.

I.

För någon tid sedan utsände redaktionen av denna tidning några frågor till åtskilliga predikanter och församlingsföreståndare angående intresset och verksamheten för den yttre missionen inom deras församlingar. Skrivelsen var av följande lydelse:

»Den yttre missionen har i våra dagar tilldragit sig en mycket stor uppmärksamhet och det med all rätt. Hednavärldens omvändelse är den kristna församlingens största problem. Evangelii förkunnande bland folken är vår Frälsares sista uppdrag till lärjungarne. Hans återkomst till jorden och denna tidsålders fullbordan står i beroende av denna befallnings utförande. När evangelium blivit förkunnat för alla folk och slakten i hela världen, »då skall änden komma».

»För att inom de kretsar, som vi med vår missionstidning nå, kunna uppväcka ett ännu varmare intresse för missionen bland de icke kristna folken, ha vi tänkt att bedja några av våra bröder och ledande män på skilda platser om ett svar på följande frågor:

Vad är Edert omdöme om intresset för den yttre missionen inom Eder församling och på Eder trakt? Vilka särskilda medel använder Ni för att uppväcka och stärka detta intresse?

Kan, enligt Eder mening, något mera göras för denna viktiga sak (frånsett särskilda besök av missionärer) och i så fall vad?»

Vi anhöllo även om svar på frågorna i sådan form, att desamma helt eller delvis kunde publiceras i Missionsförbundets tidning.

Från flera predikanter ha vi mottagit svar, och vi börja i detta nummer med att återgiva desamma. Då emellertid förhållandena i stort sett äro sig lika på många platser och svaren på grund härav delvis måste bliva av samma innehåll, anse vi lämpligt att för undvikande av återupprepande av ett och detsamma ur svaren endast återgiva det väsentliga och det som är särskilt karaktäriserande. Såsom avslutning ämna vi sedan bifoga några egna reflexioner i saken.

Predikant *J. Nyrén*, föreståndare för

Södra församlingen av Luterska Missionsföreningen i Stockholm, skriver:

Som svar på Eder till mig ställda fråga angående intresset för den yttre missionen ber jag få meddela följande:

Intresset för den yttre missionen är bland missionsvännerna inom mitt verksamhetsområde stort och stadgat. Det framgår bäst av de goda resultat, som offerveckorna och sparbössetömningarna år efter år giva. Några särskilda anordningar för att väcka och vidmakthålla detta intresse ha vi ej företagit. Ett sant och verkligt kristligt liv känner djupt betydelsen av Kristi yttersta vilja, församlingen given i den stora missionsbefallningen: Gån ut och gören alla folk till lärjungar, döpande dem till Faderns och Sonens och den Helige Andes namn, lärande dem att hålla allt, det jag befallt eder.

Därmed är jag redan inne på eder andra fråga: Kan, enligt Eder mening, något mera göras för denna viktiga sak (frånsett särskilda besök av missionärer) och i så fall vad?

Först vill jag betona vikten av, att det andliga livet inom församlingen bibehålles friskt, varmt och innerligt, så att den Helige Ande har rum och inflytande över hjärta och sinne. Det var i en tid, då det andliga livet stod på sin höjdpunkt i Antiokia, som Anden i brödrakretsen kunde frambära maningen: Avskiljen åt mig Barnabas och Saulus för det verk, var till jag har kallat dem. Så länge bönelivet är varmt, tros- och kärlekslivet brinnande, kan Anden göra anspråk på både personliga krafter och andra erforderliga medel för den betydelsefulla hednamissionen.

Men det är ej nog. Livet behöver

ordnade former och organ för sin verksamhet. Bilden av dessa former är oss given i Nya Testamentets församlingsliv. Den kristna församlingen är den form, inom vilken det andliga livet bäst bevaras, utvecklas och fullkomnas. Församlingen är ock det organ, genom vilket den enskilde troende bäst kan göra sina andliga och lekamliga gåvor fruktbärande för Guds rike. Intresset för vare sig den inre eller yttre missionen på en trakt kan ej i längden uppbäras och vidmakthållas av en eller annan enskild, låt vara än så inflytelserik person. Omsorgen därom måste ligga i den ordnade församlingens sköte. Erfarenheten från andra länder säger oss ock, att en fortgående hednamission är svår att uppehålla, om ej ett ordnat församlingsliv i hemlandet står bakom. Min andra tanke är därför i korthet denna: Låtom oss på varje ort beflita oss om att få till stånd och vidmakthålla ett efter den Heliga Skrifts mönster ordnat församlingsliv. Endast inom detta kan ett stadigt fortskridande intresse för den yttre missionen uppammas och ett regelbundet, effektivt offerande bedrivas.

Av den allra största betydelse för den yttre missionens framtid är även, att den troende ungdomen på varje plats införes i och inviger sin kraft för detta verk. Den föreställningen, att missionen, både den inre och den yttre, skall uppbäras och bedrivas av de äldre och ungdomen ägna sig åt varjehanda filantropiska och ideella intressen, får ej vara den förhärskande. I den kristna församlingen bör den troende ungdomen ingå, där har den sitt egentliga hem, och i församlingens intressen bör den växa in. Med dessa

bör ungdomen göra sig förtrogen, lära sig älska dem och sätta sin ära i att öva sina krafter att bära dess bördor. Den dagen kommer snart, då ansvaret för missionen både hemma och i hednawärlden faller på deras skuldror.

Föräldrar och lärare ha också här en stor uppgift. Nyligen hörde jag i ett hem, huru barnen, ehuru ännu ingen av de små nått 10 år, kunde uppräknat alla våra missionsstationer i Kongo och Kina och nämna många av missionärernas namn på de olika fälten. Fadern hade på lediga stunder med missionskartan framför sig gjort dem hemmastadda på detta område och därmed väckt deras intresse, så att de på offerdagarna ej nöja sig med mindre, än att de också personligen få giva sin gåva. I detta stycke ha säkert många kristna hem mycket att lära och mycket att göra för att uppamma intresse för den yttre missionen, ett intresse, som kommer att bära rik frukt i framtiden.

Ett mera planmässigt och ihärdigt spridande av sparbössor för missionen har jag också funnit kraftigt bidra till befrämjandet av missionsintresset. Det man börjar offra för, det blir man ock intresserad för, det blir gärna föremål för ens förbön och omtanke på alla sätt.

Predikant *P. Olsson* i Gäfle skriver:

Till svar på Eder fråga, hur det förhåller sig med intresset för den yttre missionen inom församlingen och trakten härstädes, känner jag mig kunna svara, att så långt jag iakttagit, är detta ganska stort och, vad ännu bättre är, också uthålligt. Så snart det satts ifråga att bidra med på ett eller annat sätt, har det aldrig fattats god

vilja, och resultatet har vanligtvis blivit gott. Att hjärteintresset för saken förefunnits på ett glädjande sätt, har jag alltid förnummit.

Vidare frågas: Vilka särskilda medel använder Ni för att uppväcka och stärka detta intresse? Vi tala om saken i våra predikningar, då tillfälle gives, vi söka sprida missionstidningen bland vännerna, vi upptaga kollektor för den yttre missionen, hålla syföreningar och anordna försäljningar för densamma, och vi frambära saken i bön inför Gud, missionens Herre. På denna enkla väg är det, som missionsintresset blivit uppväckt och stärkt ibland oss. Därjämte hava våra missionärens besök varit oss till synnerlig hjälp och välsignelse i detta hänseende, den anordnade missionskursen härstädes den 3—7 sistlidne februari icke att förglömma för det närvarande och för framtiden. Sparbössorna i hemmen tala ock sitt tysta men mäktiga språk till missionsvännernas hjärtan.

Att åtskilligt ännu kan göras för denna viktiga sak, är nog visst. Men vad är ej så lätt att säga. Missionsvännernas krafter tagas ju så mycket i anspråk för närvarande både för yttre och inre missionen, att man känner det nästan svårt ibland att mana till ännu kraftigare ansträngningar och det isynnerhet, då kretsen huvudsakligast är densamma år efter år. Får Herren väcka flera till besinning från syndens väg, så att de sälla sig till dem, som arbeta i vingården, och såmedels förstärkning kommer, blir det helt visst varmare och livligare med intresset även för den yttre missionen. *Ett mera ingående studium av missionssaken* torde dock vara särskilt att beakta för

närvarande. Detta kan försiggå i mindre missionskretsar under lämplig ledning och genom för ändamålet lämplig missionslitteratur. Anvisning å sådan litteratur kan ju givas ibland i missionstidningen. Synnerligen viktigt är det, att den troende ungdomen göres förtrogen med missionssaken. Erfarenheten har för övrigt visat, att där intresse för saken finnes, där tager detta sig uttryck efterförhandenvarande förhållanden och gör bästa bruk av dem. Vakenhet behövs framför allt, så att man griper tillfället i flykten.

Predikant *J. F. Malmlof* i Tranås skriver:

Rörande intresset för den yttre missionen inom församlingen här kan ju vara övrigt att önska, men jag måste dock som ett totalomdöme säga, vad David vid ett tillfälle sade, då han såg folkets nitälskan för Herrens hus: »Gud, låt evinnerligen ditt folks hjärtas håg och tankar vara redo till sådant», ty han såg, huru de framburo sina frivilliga gåvor, och det *med glädje*. Gud vare lov för det, som är. Vår kära troende ungdom synes ock mer och mer intressera sig för den yttre missionen.

För att uppväcka och stärka detta intresse använda vi evangelium om Jesus. Ju större och värdefullare det blir för våra hjärtan, vad han gjort, gör och vill göra med oss, ju mer vi värmas av hans kärlek, som dog för oss, desto större blir vårt intresse för hans rikssak. Hedningarnes nöd, längtan och rop efter evangelium söka vi framhålla, evangelii segrar därute på missionsfälten likaså. Allt detta har till följd, att sparbössor mottagas, missionstidningar läsas, och så väckes och

stärkes intresset. Ofta söka vi i vår offentliga predikan framhålla vår Fräl-sares vilja, att evangelium må bliva kungjort i hela världen, ty ju förr detta sker, desto förr kommer »änden», och med denna Guds folks härliga hemförlovningsdag.

Att söka få ut missionstidningar i hemmen ha vi funnit vara ett verk-samt medel för att väcka och stärka missionsintresset ej blott bland de äldre utan ock bland barn och ungdom.

Missionskurser, större eller mindre, av det slag, som i år hållits på större platser, äro av en synnerlig betydelse, och jag tror det vore gott, om sådana kunde hållas även på mindre platser. Ty när *de* tala om missionen, värmda av Jesu kärlek, *som gått ut och in* bland hedningarne, då griper det på ett alldeles särskilt sätt våra hjärtan, som höra.

Predikant *K. E. Lindell* i Ulricehamn skriver:

Får man gradera missionsintresset i en församling efter den offervillighet, som där är rådande, så torde vår lilla församling ej stå synnerligen mycket efter andra med henne ifråga om resurser och medlemsantal jämförliga, fastän summorna, som offras, ej bli så stora. Men visst är, att det bland de kristna i allmänhet både borde och kunde vara betydligt bättre än det är med missionsintresset. Om ingen av oss torde Herren kunna säga: »Vad han kunde, det gjorde han.»

Om missionsintresset i trakten här-omkring kan man ej synnerligen mycket tala, alldenstund denna trakt i andligt avseende hör till en av de mörkare i vårt land. Dock är det visst, att de få, som här tro på Herren,

hava sinne för hedningarnes omvändelse. Men de församlingar, som hava en sådan omgivning, känna det alltid såsom sin förnämsta plikt att predika evangelium för dem, som bo närmast. Det är säkert en viktig sak för vår tids kristna att ej försumma sitt eget folk, synnerligast ungdomen, som i denna tid bearbetas med sådan iver från alla håll.

För att uppväcka och stärka missionsintresset hålla vi under offerveckan och vid andra missionsdagar missionsföredrag, och på vår syförenings möten läsa vi alltid ur »Missionsförbundet» eller någon annan missionslitteratur. Dessutom hava vi inom vår ungdomsförening i regel varje månad en s. k. missionsafton, då något läses eller föredrages angående yttre missionen samt gemensam förbön hålles och kollekt upptages för denna mission.

Tydligt är, att mycket mera än det, som gjorts i detta avseende, borde kunna göras. Framför allt har det stor betydelse att sprida missionstidningar och annan missionslitteratur. Kan man ej få en viss person att själv prenumerera, så är det väl använda penningar, om man i missionens intresse prenumererar för hans räkning. Avgiften blir ju en direkt gåva för missionen. Men här gäller det tydligen, att det icke är endast predikanten, som på detta sätt bör verka, ty han torde ej ensam förmå så mycket.

De nu avslutade missionskurserna ha säkerligen utfört ett gott verk, ty de torde ha dragit sådana med, som

eljest ej komma inom hörhåll vid ett vanligt missionsföredrag. Ävenså hava de med skioptikonbilder illustrerade föredrag, som av missionärer hållits i vår stad, synts hava stor betydelse icke blott för stärkandet av missionskärleken hos missionens vänner utan ock för att hos allmänheten häva fördomar mot missionen och för att giva den inblick i det stora verk, som utföres på missionsfältet.

Men då det ännu finnes så många av vårt lands befolkning, som på grund av sin ställning till kristendomen borde hava intresse för missionens stora sak, gäller det att finna bästa sättet att nå dem, som hittills stått tämligen oberörda av densamma. Dagspressen utövar i vår tid ett oerhört inflytande på alla, de kristligt intresserade icke undantagna. Skulle man ej på något sätt kunna få denna stora kraft mera än hittills intresserad för missionen? Englands och Amerikas press följer ju utvecklingen på detta lika väl som på andra kulturella områden. Varför skall pressen i vårt land utgöra ett undantag i detta fall? Kanske missionens vänner och ledare kunde bidra till att ett annat förhållande bleve rådande även i vårt land?

Den, som i detta stycke kunde åstadkomma en förändring, skulle säkert göra missionen en stor tjänst. Ty det må vara ett lyte eller en förtjänst hos oss svenskar, men vi vilja gärna vara med om det, som *synes något vara*; det obetydliga och ringa har rätt svårt att tilltala oss.

Bed och offra för missionen!

Konferensen | Vi hava förut med-
och årsmötet. | delat tiden för års-
mötet och konferensen, men på grund
av flera förfrågningar därom vilja vi
ännu en gång nämna, att tiden är be-
stämd för konferensen till den 6 och 7
juni och för årsmötet till den 8 och 9.
De två dagarna före konferensen har
Styrelsen och distriktsföreståndarna
sammanträde.

* * *

Anslag ur under- | Vi vilja härmed
stödsfonden. | vänligen erinra de
gamla predikanterna och predikanter
änkor, som äro i behov av anslag från
understödsfonden, att i tid insända
begäran härom. Dessa ansökningar,
som skola vara åtföljda av intyg från
ordföranden eller styrelsen i den mis-
sionsförening, som den sökande tillhör,
böra vara insända till Expeditionen
senast till den 1 maj.

* * *

Anslag för verk- | Det lider nu mot
samheten på | tiden för Svenska
mörka orter. | Missionsförbundets
Generalkonferens. Handlingarna, som
skola föreläggas konferensen, ha redan
börjat inkomma. Men vi anse oss ha
orsak att erinra därom, att de hand-
lingar, som röra anslag till verksam-
heten på skilda orter, böra först vara
föredragna i distriktsrådet, så att med-
lemmarna av nämnda råd fått giva
sitt utlåtande däröver, innan de in-
sändas till Missionsförbundets Styrelse.

* * *

Missionärerna | Från Kina ingå ytter-
återvända. | ligare underrättelser,

* * *

Utresande | I slutet av maj månad
missionärer. | kommer missionär C.
W. Lembke att återvända till missions-
fältet i Kongo efter ett och ett halvt års
vistelse i hemlandet. Hans fru och
barn komma att under denna period
stanna i hemlandet.

Troligtvis kommer fröken *Selma
Lundgren* att göra missionär Lembke
sällskap. Hon har nu vistats i hem-
landet omkring ett år.

* * *

Hemkommande | Fröken *Elin Lind-*
missionärer. | *gren*, som erhållit
Styrelsens tillåtelse att återvända till
hemlandet, lämnade Shanghai den 16
mars med ångaren »York». Hon be-
räknas anlända till Bremen den 28
april och torde således vara att för-
vänta till hemlandet ett par dagar
därefter.

Fröken *Ellen Sundqvist*, som under
några år verkat i Macheng, har an-
gripits av så svår huvudvärk, att hon
av läkare blivit tillrättad att skyndsamt
återvända till hemlandet. Trots alla
försök att övervinna sjukdomen där-
ute, har hon icke blivit bättre utan
tvärtom sämre, varför detta beslut
måste fattas. Vi torde därför få vänta
henne åter, så fort det gives någon
lämplig båtlägenhet.

Enligt meddelande, som ingått från
Kongo, lämnade missionär *J. Hammar*
med *familj* och missionär *G. N. Ny-*
kvist Kongo för att återvända till Sve-
rige den 9 dennes. De äro att vänta
till hemlandet de första dagarna i maj.

* * *

Sjukligt vid Kibunzi. | Redan med förra kongo-posten, som kom i medio av mars, hade vi meddelande om, att fru *Maria Petersson* vid Kibunzi häftigt insjuknat i — som de trodde — lunginflammation. Den sista posten, som kom den 9 dennes, har bragt oss det meddelandet, att hon fortfarande ligger mycket svårt sjuk, och att det, då posten avgick, var föga utsikt till förbättring. D:r G. Palmær hade kommit dit från Kingoyi och var fortfarande kvar. Vi frukta därför, att våra kära missionsvänner må vara beredda på ännu ett sorgesbud från detta vårt missionsfält, som förut tagit så många dyrbara liv.

* * *

Bostad under de Olympiska spelen. | Åt missionsväner och andra stillsamma gäster beredas billiga och bra bostäder på Missionsskolan å Lidingön under de Olympiska spelen.

Vi hänvisa till annonsen i våra tidningar.

Från Stadion till Missionsskolan kan man komma på ungefär 50 minuter.

Därute får man sova i lugn och ro, och på morgonen kan man få en billig frukost, innan man reser till staden.

Vi bedja våra vänner när och fjärran i god tid försäkra sig om rum för bestämd tid.

* * *

Språkkurser i kinesiska. | Under den tid, som så många missionärer måste vistas i Shanghai på grund av

revolutionen inne i landet, har man där sökt tillgodogöra sig de tillfällen, som givits, för att förkovra sig i det kinesiska språket. För detta ändamål har man där haft en språkkurs anordnad, i vilken icke mindre än 160 missionärer deltagit. Flera av våra missionärer, som under senare år utkommit till Kina, ha också deltagit i denna språkkurs. Och de meddela nu Expeditionen, att de varit ytterst tacksamma för detta rika tillfälle att få studera det kinesiska språket. De kunna icke nog uttrycka sin glädje över anordningen. Kurserna ha hållits på K. F. U. M:s lokal i nämnda stad och föreståtts av gamla missionärer och dugliga språklärare.

Genom denna kurs har säkerligen ånyo frågan om en språkskola för nyutkommande missionärer kommit ännu mera i förgrunden. Säkerligen skall det icke dröja länge, förrän flera sällskap komma att ena sig om upprättandet av en dylik skola.

* * *

Personliga meddelanden. | Från Kina meddelas oss, att makarna *Engdahl* den 10 mars erhöilo en välskapad son. Familjen befinner sig för närvarande i Shanghai.

Missionärerna *Edv. Karlman* och *Hulda Andersson* i Kongo hava i skrivelse till Styrelsen meddelat, att de ingått förlovning med varandra och komma, om intet oförutsett inträffar, att ingå äktenskap i juni.

Några intryck från missionskurserna i mellersta Sverige.

I ett föregående nummer av tidningen ha vi lämnat en redogörelse för de missionskurser, som på föranstaltande av Missionsförbundets styrelse höllas under februari månad på olika platser i vårt land. Som vi förmoda, att det även skall intressera våra läsare att höra en deltagares personliga intryck från dessa kurser, införa vi nedanstående skildring av missionär John Törnquist.

Den 1 februari på kvällen, då vi voro samlade på Svenska Missionsförbundets Expedition till ett litet avskedssamkväm, som anordnats för kursdeltagarne, yttrade vår missionsföreståndare ungefär följande: »Dessa kurser äro ett för Svenska Missionsförbundet

nytt företag, som ingen av oss kan säga, huru det kommer att avlöpa. Lyckas det väl, komma de att bliva av oberäknelig välsignelse för hela vår mission. Utfalla de mindre väl, eller om de rent av misslyckas — ja, då blir det hela misslyckat och kommer troligen ej att upprepas.»

Dessa ord genljödo i våra öron, då vi den 3 februari sutto på tåget till Uppsala. Och det var icke utan bävan, vi undrade, huru det skulle avlöpa.

Redan i Uppsala försvann denna undran. Vi kände det redan vid stationen på den varma välkomstbalsningen, och sedan fingo vi under de dagar, kursen pågick där, ständiga bevis på livligt intresse och varm förståelse. De ledande på platsen hade, långt innan vi kommo dit, gjort allt, som kunde göras, för att kurserna skulle bliva kända av hög och låg. Därför vunno de ock livlig tillslutning. En mönstergill ledning av de olika mötena verkade särskilt medryckande.

Man frågade sig också, om icke härbärgerandet av sex missionärer på en gång under fyra dagars tid skulle förorsaka, om icke någon direkt tunga, så dock mer eller mindre ovälkommet besvär för missionsvännerna. Raka motsatsen! De, som icke fingo någon inkvartering, blevo riktigt missräknade, men sökte taga igen skadan på annat sätt. — När vi reste från vår första plats, kunde vi göra detta med tacksamhet till Gud och i känslan av att hava fått en mycket god början.

Våra erfarenheter från Uppsala upprepades i huvudsak på alla de platser, vi besökte. Skarorna, som samlades för att lyssna till det, vi hade att berätta, ökades kväll efter kväll, så att lokalerna oftast voro till trängsel fyllda. Med stigande intresse åhördes berättelserna om missionsfälten, där det arbetas, om folken, som skola göras till Jesu lärjungar, om de falska frälsningsgrunderna, de hedniska och muhammedanska religionerna, som måste nedrivras för att lämna plats åt den enda

sanna religionen. Vi fingo tillsammans fröjdas åt skildringar om redan vunna segrar, och vi fingo växla löften att med förenade krafter göra allt för att vinna, vad som ännu återstår att vinna. I ord och bild fingo vi visa våra trogna medarbetare i hemlandet, att evangelium där ute på de stora hednafälten visserligen har oerhörda svårigheter att bekämpa, men att det dock, såsom Guds kraft, på ett glänsande sätt övervinner dem alla.

På oss såsom sändebud verkade det särskilt uppmuntrande att vid avskedet få höra yttranden sådana som dessa: »Om Ni varit här i 14 dagar och haft möten varje kväll, skulle jag ej varit borta en enda.» — »Nu först ha vi fått ett riktigt helhetsintryck av det arbete, som Svenska Missionsförbundet har sig förelagt på yttre missionens olika fält» o. s. v.

Att här uppräknas alla bevis på förståelse, intresse och kärlek, som vi fingo se och erfara på de olika platserna, skulle taga allt för stort utrymme i anspråk. Jag vill blott summariskt säga, att vi ej behövde resa från en enda plats utan att av fullaste hjärta kunna tacka Gud för vad vi sett, hört och åtnjutit.

Mycket stort intresse rönt de särskilda möten för enbart kvinnor, som anordnades av våra kvinnliga kamrater. På dessa mera slutna möten kunde givas interiörer ur de olika folkens familjeliv, kvinnans och barnens ställning m. m. på ett sätt, som endast kvinnan kan uppfatta och återgiva det. Dessa möten blevo därför också de, som ådrogo sig det jämförelsevis största intresset, och på flera platser måste de kvinnliga missionärerna tillmötesgå enhälliga önskemål och hålla extra kvinnomöten.

Ej mindre lyckade blevo barnmötena. Det var en sannskyldig njutning att se dessa skaror av barn, som med strålände ögon och ofta med återhållen andedräkt girigt slukade varje ord i de små berättelserna därutifrån. Och att sedan höra dem efter hemkomsten

söka återgiva, vad de hört, var ett nöje ej mindre. När de små få höra, att även de kunna göra något för sin Frälsare, då växa de med ens, men det blir ingen skadlig brådmognad. Även för barn måste extra möten givas, och andra gången voro barnskarorna större än den första.

För oss missionärer har detta »fält-tåg» varit av oskattbart värde. På samma gång som vi fått lära känna och älska missionsvännerna i vida kretsar, ha vi under en hel månads tid fått dagligen vara tillsammans med kamrater från de andra fälten och göra en djup inblick i varandras arbete. Särskilt böra vi yngre ha kommit hem från dessa kurser med en rik behållning av nyttiga lärdomar att omsätta på våra olika verksamhetsfält.

Att det hela från början till slut blivit, minst sagt, lyckat, beror till stor del på den utmärkta planen och förberedelserna. Vid ankomsten till de olika platserna för kurserna funno vi allt väl ordnat och förberett, program utdelade till hög och låg, annonser införda i tidningarna o. s. v. När så tiden för första mötet var inne, fingo vi gå in i fyllda lokaler och välkomnas av väntande vänner. Sådant äro vi inte vana vid på våra verksamhetsfält därute, där vi, bildligt talat, få både rödja och plöja, harva och så själva. Därför verkade detta mottagande i hög grad uppmuntrande och eldande.

När vi på detta sätt besökt Uppsala, Västerås, Örebro, Karlstad, Åmål, Göteborg, Skara och Norrköping och den 4 mars på kvällen voro samlade till avskedssamkväm i Immanuelskyrkan i sistnämnda stad, önskade jag, att de, som tagit initiativet till dessa kurser, fått vara med och känna flakten av den ande, som var rådande. — På ett av kvinnomötena hade en fattig kvinna i åstundan att få vara med och offra för det stora verket i brist på penningar lagt en enkel ströslev i kollektten. Nu på avskedsfesten föreslogs att sälja denna slev. Det blev auktion: »Fem kronor! Den får gå igen.» — »Tio kronor! Låt den fortsätta!» Så ljödo ropen, tills den ringa gåvan inbringat 71 kronor. Jag hoppas, att givarinnan var närvarande, då resultatet kungjordes.

Kunde vi säga, att vi fingo en god början i Uppsala, så måste vi även tackamt erkänna, att vi fingo god avslutning i Norrköping. Vi kände det, som om missionens Herre härigenom ville giva oss en försäkran om, att han själv skall kröna våra samfällade om än svaga bemödanden med välsignelse.

Den personliga hjärtlighet, som hela tiden kommit oss till del, skola vi minnas och njuta av i långa år av umbaranden därute på fältet.

Tack för god samverkan, du som varit med på något sätt, på någon plats!

John Törnquist.

Från vår yttre mission.

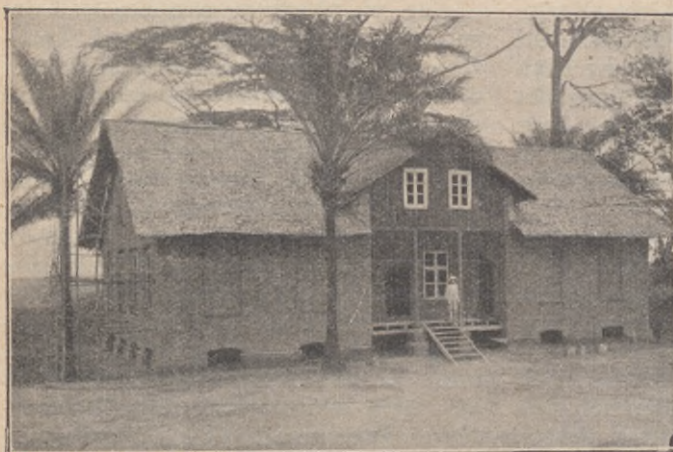

Några anteckningar rörande byggandet av Evangelist- och Lärareseminariet på Kingoyi år 1911.

Den 3 febr. 1911 kom jag efter en lyckosam resa hit. Att mitt första

egentliga arbete skulle bliva att förestå byggandet av Evangelist- och Lärareseminariet, var bestämt långt innan jag reste från Sverige.

Det första jag gjorde var därför att i de närmaste skogarna söka reda på lämpliga träd för virkessågning. Några män villiga att säga virke anmälde sig och fingo genast börja arbeta. En del hade varit med om virkessågning förut, men de flesta voro fullkomligt främmande för detta arbete.

Lärarseminariet vid Kingoyi.

Platsen, som skulle bebyggas, eller den s. k. »Seminariikullen», är en f. d. byplats, belägen något söder om stationen. Tomten var nu igenväxt av högt gräs, buskar och träd. Därför fingo några gossar genast börja hacka och rödja marken, där seminariibyggnaden skulle stå, vilket var det första huset, som skulle byggas.

Trettio tusen tegel voro slagna året förut och färdiga att brännas. Så snart regnen upphörde i slutet av maj månad, började vi slå mera tegel och bränna det redan slagna.

Den 13 juni började murningen. Alla, som skulle mura, voro fullständigt främmande för detta arbete. Att murningen därför skulle komma att taga mycken tid och tillsyn, var alldeles självskrivet. Tegelslagning och bränning, virkessågning, murning, förfärdigande av dörr- och fönsterkarmar m. fl. arbeten pågingo samtidigt hand i hand med vartannat.

Den 13 oktober avslutades taktäckningen, just lagom till de egentliga regnens början. Taket består av »mahambu», ett slags löv, som allmänt användes till taktäckning i dessa trakter. Meningen är att framdeles lägga tegel ovanpå detta lövtak.

Huset mäter 10×21 m. utvändigt och innehåller 3 salar. Två av salar-

na äro $6,50 \times 9$ meter och den tredje 6×6 meter. Golvlaget är 2 meter över marken, så att i jordvåningen finnas 3 lika stora rum, som de ovan nämnda.

Av en del tegelbitar, som lågo strödda här och var, har senare uppförts ett uthus $4 \times 5\frac{1}{2}$ meter. På detta hus har lagts tak av tegel såsom försök, vilket lyckats bra.

Under de sista månaderna hava en del arbetare varit sysselsatta med rapping, virkessågning, planeringsarbe-

ten m. m. — För kommande byggnader äro 60,000 tegel slagna och brända samt en del virke sågat.

Arbetsstyrkan har varierat mellan 75—100—200 arbetare och arbetslönerna mellan 75 öre i veckan till kr. 1,50. En del gossar, som utfört lättare arbeten, ha icke haft mera än 20—25 öre i veckan.

Arbetarnes antal kan synas stort och avlöningen mycket ringa, men allt överensstämmer väl med här varande levnadsförhållanden och det jämförelsevis ringa arbete varje man utför.

Hela tiden har jag fått äga en god hälsa och varje dag kunnat deltaga i och övervaka de många olika arbetena.

Inga olyckor av något slag ha inträffat. Gud har hållit sin skyddande och bevarande hand över oss hela tiden.

Honom vare äran för allt.

Kingoyi i Januari 1912.

Edv. Karlman.

Glöm ej att bedja för missionärerna!

Det nya Kina.

Förhållandena i Kina synas utveckla sig med en otrolig fart. Visserligen är ju icke det väldiga landet reformerat i ett nu, och än dröjer det länge, innan alla de inre delarne nåtts av de moderna tänkesätten. Den nya regeringen har sig oerhörda uppgifter förelagda, ett jättearbete utan like. Emellertid tycks det, som om de konservativa kineserna ej skulle finna det så synnerligen svårt att offra det ena efter det andra av sådant, som i yttre avseende varit utmärkande för dem.

När hårpiskorna klippas av.

Brudparet Li i Wuchang.

Gossarne å bilden här ovan tyckas ej alls sörja över förlusten av de förr så dyrbara hårpiskorna. Och brudparet å den andra bilden ser riktigt trevligt ut. Brudgummen är son till vår äldste evangelist i Wuchang, den gamle Li, och båda tillhöra vår mission.

I ett brev av den 14 mars säger missionär S. Tännkvist om de nya förhållandena i landet följande:

Så är då romantiken borta även från Kina. Män i kjolar, kvinnor i byxor, drakflaggor, hårpiskor, liljefötter och rundmössor ser man knappast mera. Man ser snart endast vanliga människor t. o. m. i det sagolika Kina. Ja, vem kunde drömma om något sådant?

När allt blir lugnt, kommer missionsarbetet säkerligen att få ett ännu ej annat uppsving. Mätte Gud hjälpa oss och giva oss vishet, så att vi kunna fylla de krav, som komma att ställas på oss! Särskilt måste våra skolor skötas väl.

Våra 50-åringar

Fru Anna Orest
på 50-årsdagen.

För något år sedan meddelade vi i tidningen Missionsförbundet en liten grupp av våra missionsarbetare, vilka redan nått 50-talet år. Sedan dess ha åtskilliga flera passerat den milstolpen på sin levnads väg ibland våra arbetare. Vi vilja här erinra om, att fru Anna Orest i Sunderland fyllde 50 år den 15 mars, och att missionslärare J. W. Håkansson likaledes fyllde 50 år den 25 mars. De blevo ju var på sitt håll föremål

för de närmastes uppmärksamhet. Men det skall säkerligen glädja många, många bland missionens vänner att få se deras bild för att kunna med tacksamhet erinra sig dessa arbetares verk ibland oss. Må Gud välsigna de nu nämnda arbetarne och alla övriga, som så troget hålla ut i tålmod och tro år efter år i det ofta mödosamma missionsarbetet.

Missionslärare
J. W. Håkansson.

Från utresande missionärer.

Kära missionsvänner!

Frid!

Tung och dyster upprinner torsdagen den 4 januari vid Banana vid Kongo-flodens mynning. Luften är kvav och mättad med elektricitet, och väldiga åskmoln stiga allt högre upp i nordost och breda sina mörka massor över den blygrå himlen. Barometern sjunker hastigt, varför vi måste bereda oss på en i tropikerna ofta förekommande, men snart övergående, storm. Passadvinden stannar i sitt lopp, slappa hänga bladen på träden, och fåglarna upphöra att sjunga. Hela naturen är försänkt i en dyster, vemodig stillhet. Den står i en andlös spänning och väntar, att ovädret skall bryta löst. Långa och mäktiga skära eldtungorna genom de svarta molnen, himlen skälver och dundrar, regnet forsar i strömmar, och stormen bryter fram med en förfärande våldsamt. Den böjer de långsträckta

palmerna såsom bågar, den rycker och sliter i baobabträdens väldiga kronor och strör dess blad med frikostig hand ut i rymden, och den piskar Kongo-flodens smutsgula vatten till yrande skum. Ack, huru liten och obetydlig känner man sig icke vid elementenas raseri! Man fruktar och bävar inför deras oerhörda styrka, på samma gång man beundrar deras väldiga majestät.

Efter en halvtimme upphör regnet, stormen lägger sig uttröttad till vila, och solen bryter fram genom brustna skyar och kastar sina varma strålar på den fuktiga och saftiga grönskan.

Då regnet upphört, kommer den ena laddningen efter den andra av svarta arbetare, som skola utföra lossnings- och lastningsarbete i Boma och Matadi. När de komma ombord, blir det ett förfärligt oväsen. Halv nakna springa de omkring på fördäck och hojta och gestikulera, såsom endast söderns folk kan göra.

Vid 10-tiden på morgonen, då den

sista laddningen är intagen, lyfter Elisabethville ankar och börjar sträva upp för den väldiga floden, som vid denna tid på året har mycket stark ström på grund av det höga vattenståndet.

Vad som mest tilldrager sig den resandes uppmärksamhet under färden uppför floden, är den rika tropiska växtligheten. Stränderna äro kantade av en hel mängd olika slags träd, såsom palmer, gummi-, mahogny-, mangrove, ebenholtz- och boababträd.

Här och där i floden ligga små, täcka öar, vilka äro tillhåll för ormar och andra giftiga kryp, och där krokodilerna krypa upp och sola sig och flodhästarna beta om näterna. Den största av dessa öar är Mateba, på vilken »La Compagnie Valle» har stora boskapshjordar, av vilka ett djur slaktas varje dag för att förse de vita i Boma med kött.

Vid 4-tiden på eftermiddagen anlända vi till Boma. Staden, som ligger på Kongoflodens norra strand, är omgiven av en halvkrets små berg, från vilka man har en god utsikt över staden och den 4—5,000 meter breda floden, som mera liknar en smal, långsträckt sjö än en flod. Ifrån handelsynpunkt är stadens läge utmärkt, vilket bevisas därav, att där funnos flera handelshus, innan ännu tanken på att bilda Kongostaten var väckt. Längre tillbaka i tiden var platsen en ganska betydande utskepningsort av slavar. Hjärtslitande scener utspelades där, då de svarta fördes ombord och fastkedjades vid skeppen.

År 1885 blev Boma regeringssäte för Kongostaten, och från denna tid började staden att gå framåt i flera avseenden. Uppe på den lilla bergsplatan byggdes en del av statens administrationsbyggnader, och där bo statens förnämsta ämbetsmän. Längs flodstranden ligga de större handelshusen, men även högre upp i staden äro en del handelshus förlagda. Somliga av dem äro mycket trevliga och hava ett välsorterat lager. Det för-

nämsta av dem är belgiska handelshuset med sina ljusa och rymliga lokaler.

Stadens förnämsta byggnad är guvernörens palats, som ligger inbäddat bland lummiga träd. Icke långt därifrån ligger den stora katolska kyrkan, som är byggd av järnplåt. I likhet med alla katolska kyrkor är den öppen alla dagar. Staden har flera hotell, vilka dock enligt mångas uppgift icke äro på långt när förstklassiga. De resande äro dock glada att få taga in på dem, även om de måste betala ganska mycket per dag.

Under regntiden är det ganska ohälsosamt i Boma, och sjukligheten är stor bland de vita. Genom generalguvernör Wahis kraftiga ingripande har dock mycket gjorts i sanitärt avseende. En del träsk ha blivit torrlagda och kloakledningar nedlagda för att bortleda regnvattnet. Vidare har ett vattenledningsverk blivit anlagt och en ismaskin anskaffats, som levererar 2 kg. is per dag till varje ämbetsman i statens tjänst.

Nere vid hamnen är folklivet ganska rörligt. Hamnarbetare, sjömän, vita och svarta köpmän springa om varandra. Soldater från övre Kongo marschera förbi med turkiska rökmössor och blå uniformer, och tjocka, glänsande negeresser med skrikande färger skrida sakta och makligt om varandra. Även en och annan kokett europeisk dam uppenbarar sig med solhjälm och parasoll. Det finnes nu många europeiska damer i staden, sedan även statens lägre tjänstemän få taga med sig sina fruar ut. Klart är, att det sedliga tillståndet bland de vita därigenom höjts.

Den katolska kyrkan bedriver en kraftig missionsverksamhet i staden och dess omnejd. Även en protestantisk mission arbetar på platsen med icke så ringa framgång.

Många kära hälsningar till missionens vänner från min hustru och mig.

Eder tillgivne

A. Walder.

Kingoyi den 20 febr. 1912.

När och fjärran.

De behöva höra evangelium.

Doktor Martyn Clarke, överläkare vid missionshospitalet i Amritsar, Indien, skriver:

En invändning, som man ofta möter under arbetet för hednamissionen, är denna: »Deras religion passar ju för dem. De äro ju fullkomligt lyckliga med den; varför icke låta dem behålla den och sköta sig själva?» — Vi ha alla hört detta tal under en eller annan form, ty det antar lika många former och färger som kameleonten, ja, lika många som de personer, som uttala det. Men själva bakgrunden för hela denna syn på hednamissionen är dock blott alltför ofta den förste brodermördarens tanke och ord: Skall jag taga vara på min broder? Ja, man erkänner icke en gång alltid broderskapet och gör sig ej ens besvär med att undersöka, om hedningens religion nu också verkligen gör honom så lycklig och tillfredsställd, som det i lättsinne och okunnighet säges.

Som ett exempel för många, som kunde tjäna till att belysa denna fråga, vill jag berätta om en »konsultation», som aldrig går ur mitt minne. En dag fördes in i mitt mottagningsrum en mycket gammal indisk dam med förnämligt utseende. Trots sina 80 år var hon smärt och kraftig, hård och stolt, just en typ av dessa stolta och modiga Sikh'ers mödrar från Manhja i Central Punjab. Dessa män utgjorde förr kärnan i Maharaja Panjit-Sing's krigshärrar, och under Englands flagga ha de hävdats sin urgamla ära i mången tapper krigarbragd. Min patient verkade nästan imponerande med sitt snövita hår och sin värdiga, stolta hållning, då hon vände sig till mig med de orden:

»Är det du, som ger folk nya ögon?»

»Nej, bästa moder, det kan jag icke.»

»Ack, ve mig då, olyckligal!» utropade hon, »ty jag har rest en lång

och besvärlig väg för att nå fram till den man, som giver folk nya ögon.»

»Näval», sade jag, »fastän jag ej giver folk nya ögon, kan jag dock bättra på de gamla. Tillåt mig se på edra.» — Hon hade dubbel starr och var fullkomligt blind. Av flera orsaker kunde jag ej utföra operationen.

Hon bad mig så, som hon helt säkert aldrig hade bett förr i sitt liv, att jag dock skulle operera henne. Hon bad med en värtalighet, som var nästan oemotståndlig. »Jag vill ge dig allt, jag har, jag vill utstå vilken smärta som helst, ja, underkasta mig allt, endast du vill ge mig min syn igen, om blott för fem minuter», ropade hon, och den vilda smärtan i hennes uppåtvända, blinda, bedjande ansikte visade, att hon bad om något, som var för henne mera värt än själva hennes liv.

Jag sade henne, att för henne, som var så pass gammal, kunde det omöjligt vara av så utomordentlig betydelse att få sin syn igen för den korta tid, hon kunde ha kvar att leva, och att det därför knappast kunde vara värt för henne att underkasta sig en sådan operation. Men allt var förgäves. Hon fortsatte: »Son, hör mig. Jag är änka, och du vet, vad det bland oss betyder att vara änka. Jag hade en enda son, som jag uppfostrade till man under mitt änkestånds sorg och elände. Han är nu död och borta, och jag miste min syn genom att gråta så mycket över att jag förlorade honom. Efter hans död föddes mig en sonson; men honom har jag aldrig sett, och jag ville nu ge allt jag äger för att få se hans ansikte endast en gång, innan jag dör.»

»Men varför är då detta av en sådan vikt, moder?» Hennes svar glömmde jag aldrig.

»Du vet, att jag är hindu», sade hon. »När jag dör, skall jag förvandlas till en katt eller hund eller ett annat djur, allt efter som mitt öde bjuder, ty vi

måste genomgå alla de åttiofyra förvandlingarna. Och när gossen dör, skall han förvandlas till en kamel eller en ko eller något annat, som är bestämt för honom. När vi så ha genomgått vår nuvarande tillvarelsform, skola vi sedan i evighet aldrig mötas mer. I evigheters evighet skola vi aldrig kunna bli något för varandra igen. Det är endast under detta livs korta dagar, som jag är hans farmor och han är min sonson, och gossen är ju det enda, jag har kvar av min egen käre son, som har gått bort från mig för evigt. Och jag längtar så att se barnets ansikte, vore det endast för ett ögonblick, medan jag ännu är hans farmor och kan kalla honom min sonson.»

Jag framställde nu för henne vår tro och vårt hopp, huru vi veta, att i vår Faders hus äro många boningar, och att en plats där är beredd åt oss, samt att döden för oss endast är som en flod, som vi måste färdas över. Några av oss äro ännu på denna sidan floden, andra åter hava redan passerat den och äro på andra sidan, men ändå äro de för oss lika nära och kära. När det så blir vår Faders vilja, samlar han oss i sitt hus. Där mötas vi för att aldrig mera skiljas; där skall vår Faders hand torka varje tår från våra ögon. — Hon lyssnade med den mest spända uppmärksamhet, och då jag slutade, tog hon min hand och sade:

»Du talar om att gå till himlen, och du vet, att du kommer dit. Om du själv förstår, vad du säger, har du ju din himmel redan här.» Huru sant hade hon ej däri! Men många miljoner hedningar, våra bröder och systrar, för vilka Kristus har dött, äro ännu »utan Gud och utan hopp i världen».

Är ha gått sedan den ovan omskrivna morgonen i hospitalet i Amritsar, men aldrig någonsin kan jag glömma detta möte med den olyckliga kvinnan. Och så ofta jag hör detta dåraktiga tal, att hedningarnes religion är god nog för dem, att den ena religionen kan vara

lika god som den andra o. s. v., ser jag framför mig detta fina, gamla ansikte med dess oändliga smärta och hopplösa sorg, villigt att giva allt för att ett ögonblick få se ett barns ansikte. Och åter ser jag, huru tårarna strömma ned från de blinda ögonen och hör henne mumla: »O, du har himmel redan nu.»

Och hon är dock endast en av dessa hundrade miljoner, som hinduismen och buddhismen den dag i dag är hålla i hopplös tro på själavandringens mörka dårskap. De skåda fram mot en tillvaro av ständiga förvandlingar, en evig natt, där de skola leva i mörker och bitter, gnagande sorg. De leva som viljelösa slavar under ett system, som ej har att bjuda dem annat än en meningslös pina, där de med svagt och vacklande hopp bida den stund, då de efter oändliga kval äntligen få glida ut i en icke-tillvaro för att till sist uppgå i Nirvanas likaså meningslösa, tomma intet.

Missionssällskapens antal.

En fråga, som ställdes till den framstående missionsledaren dr. John Mott, huruvida han ansåg nödvändigt eller klokt att bilda nya missionssällskap eller att de redan befintliga sällskapen borde utvidga sin verksamhet genom att upptaga nya fält, besvarade denne man på följande sätt: Min bestämda uppfattning är, att det finnes tillräckligt många sällskap och på sina håll allt för många. De äro många nog för att kunna sända evangelium till alla världens hörn. Låtom oss icke splittra våra krafter mera. Missionssällskapen böra icke heller vara angelägna om att upptaga nya fält. Vad vi behöva, det är först och främst, att varje sällskap koncentrerar sina krafter på att väl sköta och bearbeta de fält, som de redan börjat arbeta på, och för det andra, att sällskapen närma sig varandra till samarbete på alla de

områden, där ett sådant samarbete är utförbart.

Detta uttalande av en så stor och erfaren auktoritet på missionens område är säkerligen något, som även svenska missionsvänner böra giva akt på.

Ny svensk missionstidning.

För några dagar sedan hade under-teknad glädjen att under korsband få sig tillsänt 4 nummer af »*Bibeltrogna Vänners missionstidning*», organ för Missionsällskapet Bibeltrogna Vänner. Jag blev angenämt berörd av uppmärksamheten, som redaktionen visat genom att tillsända oss tidningen, och det skall bliva en kär plikt att få återgälda vänligheten genom att tillställa redaktionen ett exemplar af vår egen tidning.

Men på samma gång måste jag erkänna, att glädjen icke var oblandad, ty jag gjorde mig den frågan, som säkerligen många före mig ha gjort: Hava vi verkligen behov av att få ännu ett missionssällskap och ännu en missionstidning i vårt lilla land? Missionsällskapet Bibeltrogna Vänner har ju också tillkommit under sådana omständigheter, att man verkligen kan hava orsak att framställa en sådan fråga. Organisationen har tillkommit i splittringens tecken, och redan detta är högst beklagligt. Den utgör nämligen en utbrytning ur det gamla sällskapet Evangeliska Fosterlandsstiftelsen. Den nya organisationen blir således icke något plus till det, som förut gjorts för missionen i vårt land, utan endast en delning av ett gammalt arbete. Både stiftarne av sällskapet och dess medlemmar och missionen ha förut tillhört Evangeliska Fosterlandsstiftelsen. Det missionsfält, som det nya sällskapet också utsett för sin verksamhet, ligger mitt inne i det område, där Stiftelsen i många år verkat.

Jag vet, att det är riskabelt att framkasta den fråga, som jag här gjort. Det

skall säkert af många uppfattas som partisinne och trångbrösthed. Och hade utbrytningen skett ur Missionsförbundet eller de kretsar, som jag står närmast, så skulle jag under inga förhållanden vågat framkomma med dessa tankar. Men då vi äro helt och hållet oberörda av nämnda splittring — ty vi varken vinna eller förlora på vad som skett — anser jag mig kunna uttrycka mitt allvarliga beklagande av vad som ägt rum. Det förefaller egen domligt, att sådant kunnat ske i vår tid, då frågan om enhet och samarbete mer än någonsin förr börjat diskuteras, och då man över hela den kristna världen börjat vidtaga betydelsefulla mått och steg för att få en närmare sammanslutning mellan de olika missionerande grupperna. Stora kännare av världsmissionsfältet påstå också, att vad vår tid behöfver, är icke flera missionssällskap utan hellre sammanslagning av redan befintliga sällskap och i övrigt samarbete mellan dem i så stor utsträckning som möjligt. Alla redan befintliga sällskap ha säkerligen också de allra största möjligheter till utveckling på skilda områden, varför de icke ha råd att splittras utan fastmer att hålla ihop och utvecklas i en god riktning till vinnande av vårt gemensamma stora mål: Evangelii förkunnelse för alla folk och slakten.

Jag vill också innerligt hoppas, att den utbrytning, som skedde ur Evangeliska Fosterlandsstiftelsen under 1911, och som hade till direkt följd bildandet av ett nytt missionssällskap, må kunna handledas på det sätt, att de splittrade grupperna återförenas till ett ännu mera kraftigt och välsignelserikt arbete än förut. Var splittringsdagen en sorgedag, så skall återföreningens stund bliva en fröjdedag, säkerligen icke endast för de närmast intresserade utan för allt Guds folk, som av uppriktigt hjärta se, att vår Frälsares bön må gå i fullbord: att de alla må varda ett.

W. S—m.